

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.780 van 11 september 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ivoiriaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker, die verklaart de Ivoiriaanse nationaliteit te hebben, dient op 12 december 2007 een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgisch kind, geboren in België op 27 juli 2006.

Op 30 januari 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn: De betrokkene kan onmogelijk ten laste zijn van zijn Belgisch minderjarig kind.”

Dit is de bestreden beslissing die op 8 april 2008 aan verzoeker ter kennis wordt gegeven.

Op 8 mei 2008 dient verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring in.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de *“Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 3.1 van het vierde protocol van het verdrag van de rechten van de mens”*. In de verdere ontwikkeling van het middel voert verzoeker tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.1.1. Wat de schending van de motivering betreft, preciseert verzoeker dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt alhoewel hij verwijst naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij meent dat de motivering niet afdoende, vaag, nietszeggend is en in feite een loutere stijf formule bevat. Verder poneert verzoeker dat de feitelijke gegevens en de aanvraag niet correct werden beoordeeld en het bestuur op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Het kind in functie van wie de aanvraag is ingediend, is afhankelijk van verzoeker zodat de gemaakte afweging van de bestreden beslissing niet relevant is. Bovendien meent verzoeker dat hij aan alle voorwaarden van de wettelijke bepalingen heeft voldaan. Volgens verzoeker brengt de bestreden beslissing een scheiding tussen hem en het kind met zich mee of wordt het kind gedwongen België te verlaten ondanks de Belgische nationaliteit die het kind bezit. Er werd bijgevolg geen rekening gehouden met de belangen van het kind zodat eveneens artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag zijn geschonden, temeer dat door de bestreden beslissing een scheiding met het kind veroorzaakt wordt.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 40 §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Wat de schending van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet betreft stelt de Raad vast dat de aanvraag tot vestiging door verzoeker werd ingediend enkel “als vader van”. Verzoeker laat na aan te tonen op welke manier hij ten laste is van zijn kind dat op 27 juli 2006 werd geboren en zeer jong is, gegeven dat niet wordt betwist en steun vindt in het administratief dossier. Integendeel geeft verzoeker in het verzoekschrift te kennen dat hij instaat voor het onderhoud van het kind. Verzoeker weerlegt niet het motief dat hij niet als zijnde ten laste van zijn kind kan aanzien worden. Vermeld determinerend motief is pertinent. De administratie kon op grond hiervan redelijkerwijze beslissen dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet omdat deze bepaling uitdrukkelijk voorziet dat aan de voorwaarde van een tenlasteneming in functie van wie de aanvraag is geschied, moet voldaan zijn. De beslissing werd correct en op afdoende wijze genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624, 7 december 2001). Nu verzoeker niet betwist dat hij niet ten laste is van zijn kind, is het bestuur uitgegaan van correcte gegevens en werd de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze genomen. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

2.1.3. Bijgevolg is evenmin het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). Hoger werd al aangetoond dat het bestuur is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens die worden toegegeven in het verzoekschrift nu verzoeker niet betwist dat hij niet ten laste is van zijn kind. Het onderdeel is ongegrond.

2.1.5. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3.1. van het Vierde Protocol van 16 september 1963 bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: Vierde Protocol), betoogt hij dat door het bezit van de Belgische nationaliteit het

kind (alsook de partner) op het Belgische grondgebied mag verblijven en het kind geniet van het verbod van uitzetting van onderdanen, gegarandeerd door toepassing van voormelde bepaling. Evenwel wil het gezin samen blijven, moeten de partner en de kinderen naar het buitenland verhuizen zodat er de facto een uitwijzing is. Feitelijk wordt hierdoor de voormelde bepaling geschonden.

Artikel 3 van het Vierde Protocol luidt als volgt:

“Niemand mag bij wege van een maatregel van individuele of van collectieve aard, worden verwijderd van het grondgebied van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.

Aan niemand mag het recht ontnomen worden het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze betrekking heeft op zijn kind en/of partner. Daarnaast werd in de bestreden beslissing geen uitzetting, voorzien. De kritiek faalt (R.v.St., nr. 104.270 van 4 maart 2002). Verzoeker toont derhalve niet aan hoe de bestreden beslissing zijn kind en partner een voortdurende verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten (R.v.St., nr. 128.020 van 10 februari 2004; R.v.St., beschikking niet toelaatbaar, nr. 2.923 van 20 juni 2008).

2.1.6. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) voorziet voormelde bepaling:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Verzoeker laat het determinerend motief dat hij niet ten laste van een minderjarig kind kan worden beschouwd ongemoeid en toont bijgevolg geen schending van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet aan. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij illegaal in België verblijft en blijkt uit het administratief dossier dat hij al een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 27 januari 2007. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006; R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004; R.v.St., nr. 121.457 van 9 juli 2003). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van de verzoeker niet noodzakelijk de verwijdering van zijn Belgische kind. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Evenmin toont de verzoeker aan waarom het kind van hem

zou moeten gescheiden zijn indien hij in het buitenland verkeert en waardoor de belangen van zijn kind geschaad zouden zijn en/of dat het voor zijn gezin bijzonder moeilijk is verzoeker te vergezellen bij zijn verblijf in het buitenland.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM niet schendt. Derhalve kan de vraag of de belangenafweging van artikel 8 EVRM is gebeurd niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden in het kader van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht (R.v.St., 4 maart 2002, nr. 104.720).

2.1.7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991.

In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig invoeren (R.v.St., nr. 76.554, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. 97.206, 28 juni 2001).

Bovendien maakt verzoeker met louter te verwijzen naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, niet aannemelijk dat de voorwaarden vermeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, waarop verzoeker die ouder is van een Belgische kind zich specifiek beroept om een verblijfsrecht in België te bekomen, niet dienen toegepast te worden. De door verzoeker aangehaalde verdragsbepalingen vormen geen vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te voldoen met betrekking tot de voorwaarde inzake het ten laste zijn van het Belgisch kind.(R.v.St, nr. 160.740 van 28 juni 2006). Verder toont verzoeker evenmin aan dat hij zijn kind dient achter te laten en dat hij zijn kind niet kan meenemen zodat niet aannemelijk wordt gemaakt, zoals de verwerende partij terecht stelt dat het kind de zorg en bescherming van zijn ouders dient te ontberen en/of een scheiding noodzakelijk is.

Het middel is niet gegrond.

2.2. Verzoeker heeft, ook niet in de repliekmemoirie, geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN